

KIRAN MILLWOOD
HARGRAVE

NA
KRÍDLACH
BÚRKY

NA
KRÍDLACH
BÚRKY

Prečítaj si aj:

Séria Zemedejka:

V TIENI VLČEJ KRÁLOVNEJ

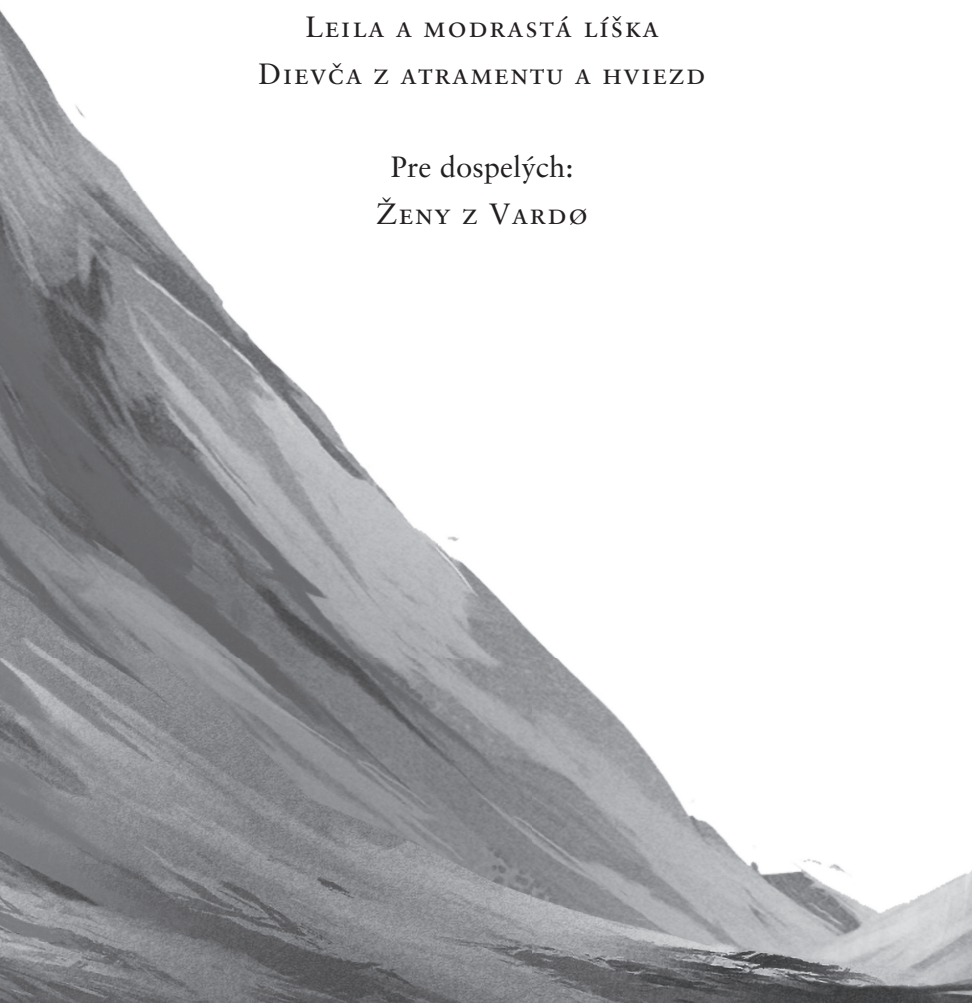
JÚLIA A OSPALÝ ŽRALOK

LEILA A MODRASTÁ LÍŠKA

DIEVČA Z ATRAMENTU A HVIEZD

Pre dospelých:

ŽENY Z VARDØ

Kiran Millwood Hargrave

NA KRÍDLACH BÚRKY

KNIHA DRUHÁ

slovar

Text copyright © Kiran Millwood Hargrave 2024
Illustrations © Manuel Šumberac 2024
Translation © Elena Guričanová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Kiran Millwood Hargrave: *THE STORM AND THE SEA HAWK*,
ktorý vyšiel v roku 2024 vo vydavateľstve
Hodder & Stroughton Limited v Londýne,
preložila Elena Guričanová.
Zodpovedná redaktorka Dana Guričanová
Editorka Friderika Hodossyová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava v roku 2025.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

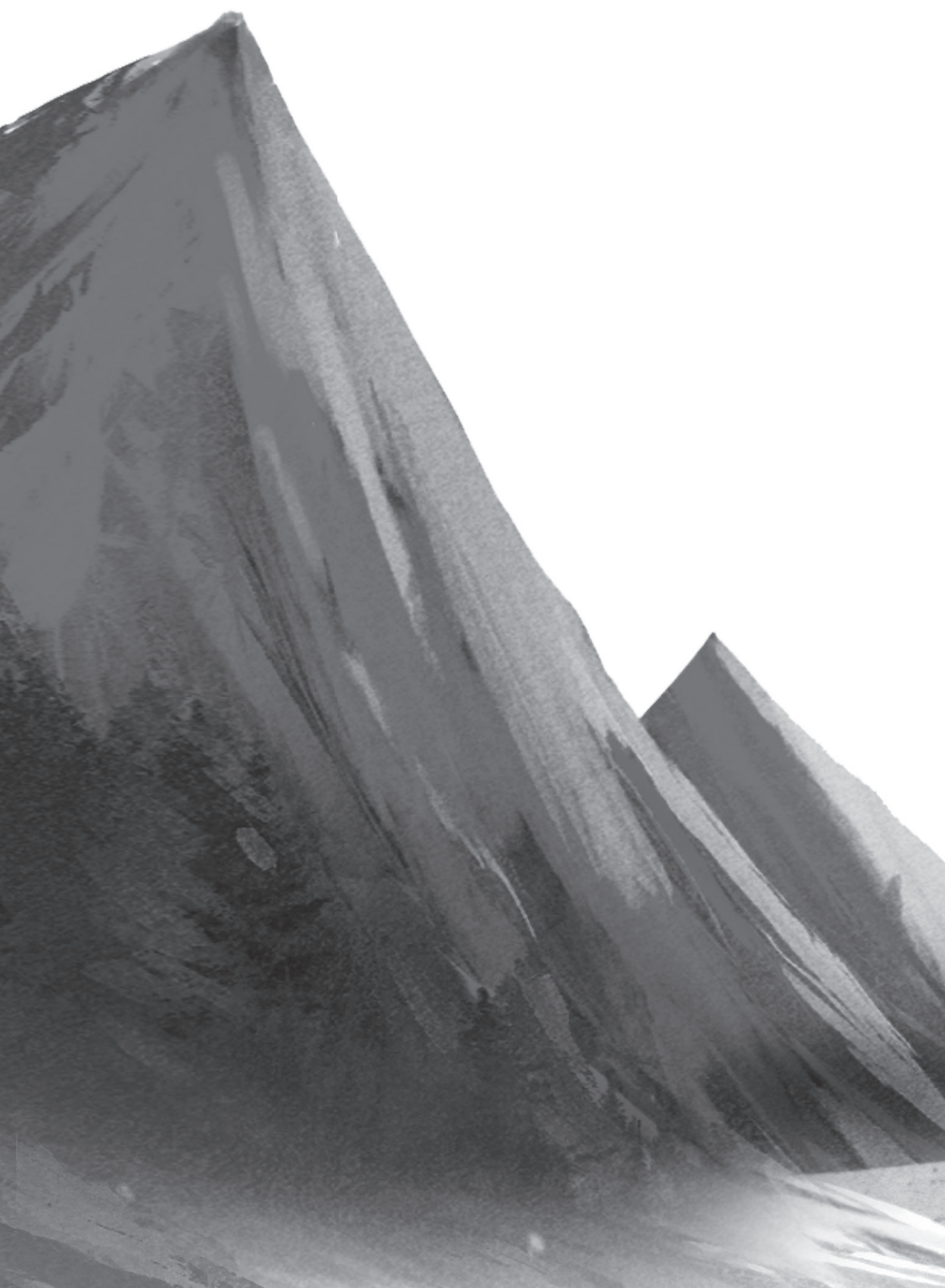
ISBN 978-80-556-7106-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk
pobox@slovar.sk

*Venujem starým rodičom,
ktorí prechodili svet.*

KNIHA DRUHÁ:

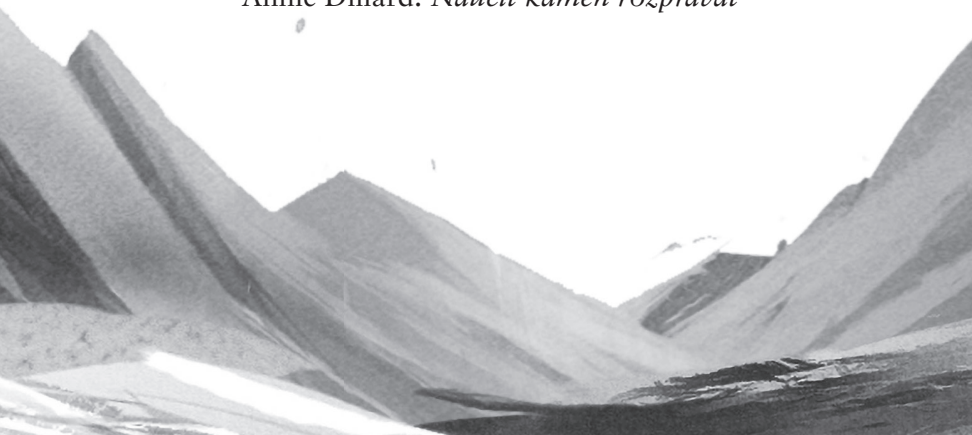
NA
KRÍDLACH
BÚRKY

*„Ľad dýcha. Kamene majú svoj príliv a odliv.
Pohoria sa dvíhajú a drobia.
Žijeme na nepokojnej Zemi.”*

Robert Macfarlane: *Podzemie – cesta hlbokým časom*

*„... povieš lesom, moru, horám,
celému svetu: môžeme.”*

Annie Dillard: *Naučiť kameň rozprávať*

Krôčky

Netrvá dlho, než miesto prestane existovať. Stačí zadebniť dvere, zatarasiť bránu, nechať brečtan, aby zarástol škáru v stene. Ľudia rýchlo zabúdajú, so znepokojivou ľahkosťou odvrátia zrak. Talent skutočne si všímať okolie je výnimočný ako mágia, pozornosť je dar vzácny sťa láska.

Sotvakto však postrehol, že vojna sa začala, nevyhlásená, ale nevyhnutná. Semienka zasiate v priebehu stáročí, hviezdnych rokov: množili sa v bruchu žralokov či v očiach sov, v srdciach vládcov, ktorí nemali žalúdok, srdce ani vôľu na to, čo treba vykonať.

Títo dvaja – smútiaci vládca a neochvejná kráľovná – sú však iní. A svet sa mení. Už sa zmenil.

Hudba zeme sa rozoznala naplno a nestíchna, kým nedokoná svoje dielo. Všetky struny sveta sa rozozvučali, naladené na skazu, ktorá sa už udiala, a skazu, čo ešte

len nastane. Hrŕstka ŕudí to poŕuje ako pieseň, ale nie je to ŕubozvuŕná melódia. Chveje sa a buráca, ŕíri sa od pólu k pólu a pobáda vŕetky zemské sily, vychyľuje svet z jeho osi a nakláňa ho v ústrety novým a divokým poryvom vetra.

Vtáky padajú z oblohy. Lesy samovoľne horia. Oceány ustupujú a odhaľujú mestá, ŕo kedysi dávno prehltli. Oceány stúpajú a menia kopce na ostrovy. A vo svojej kletke na vysokom konŕiari ŕaká prastaré dievŕatko. Pozri, už prichádzajú... Vidiŕ?

Už sú skoro tam.

PRVÁ KAPITOLA

ČIERNE POBREŽIE

„Zem!“

Keď Ysoldu prebudil Eirin výkrik, na oblohe už svietili hviezdy. Len nedávno za sebou zanechali horiaci Les na konci sveta a vyplávali na otvorený oceán, rýchlo ich pohltila temnota a Ysoldy sa zmocnil strach zo všetkého, čo bolo pod nimi, za nimi aj pred nimi. Tuho zavrela oči, myslela si, že len na chvíľku, orliačica Nara jej potichu šviťorila na pleci, a prebudila sa uprostred noci.

Postupne si uvedomovala, kde vlastne je: na chrbte plávajúceho vlka, sedí za dcérou vlčej kráľovnej a pevne sa jej drží. Dotyčná ju práve štipala, aby ju rýchlo zobudila.

„Au!“ vrátila Eire štipnutie.

„Zem!“

„Počula som ťa aj prvý raz,“ odvrkla ospalo a zaškúľala dopredu. „Kde?“

„Tam, *budhička*.“

„Nevolaj ma tak!“ ohradila sa. „Čo je to vlastne *budhička*?“

„No predsa ty!“

Ysolda znovu štipla Eiru, ktorá na ňu nohou šplechla vodu. Nara s mrzutým škrekom vzlietla z jej pleca a spoza nich sa z kanoe ozvalo zjajknutie, keď kvapky ľadovej morskej vody zasiahli aj Samiho.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa Ysolda, obrátila sa, aby na ňho vystrúhala kajúcnu grimasu. Sluha na úteku vyzeral strhane a nešťastne, krčil sa v červenom plášti v kanoe z vydľabaného kmeňa stromu.

„Zabudli sme, že si tam,“ dodala Eira. Zívla, naklonila sa dopredu a pohladkala Raviho po ňufáku. Vlk spokojne zakňučal, aj napriek únave z dlhej plavby do Norvegeru sa zdalo, že je vo svojom živle. Sami zagánil na Eirin chrbát, a hoci mu Ysolda znovu naznačila perami *prepáč*, škaredo fľochol aj na ňu.

Uznávala, že na hnev má dobrý dôvod. Ešte pred výpravou, na ktorej utrážil zranenie počas šarvátky medzi vlčou kráľovnou a bojovníkmi vládcu Boreala, dostal sa do zajatia Kaltov a takmer zhorel pri požiari Lesa na konci sveta, Sami musel do vyčerpania drieť na dvore kráľovnej. Nečudo, že nemal rád ani jej dcéru.

Ysolda sa zahľadela ponad Eirino plece smerom, kde sa malo črtať pobrežie Norvegeru. Ešte vždy nedokázala

odlíšiť temné more od temnej súše, radšej zaklonila hlavu a zahľadela sa na oblohu.

Klenula sa nad nimi, na jej pozadí krúžila Nara, z hviezdneho prachu sa ligotali známe súhvezdia: krab, medveď, meč. Nepamätala si, že by jej obloha niekedy pripadala taká obrovská, taká žiarivá. Myslela na sestru Hari, uväzenú v podzemí Sereninho hradu zo stroskotaných lodí, kde zazrela svetlo, len keď sa občas odrazilo od mačacieho zlata na stenách. Mačacie zlato oslabovalo schopnosti všetkých nadaných, aj Harinu schopnosť načúvať stromom.

Pevnejšie zovrela jantárový amulet, ktorý jej visel na krku. Patril jej sestre a teraz sa, omylom a nedopatrením, znovu dostal do jej rúk. Vedľa neho visel deravý kamienok od Odnímateľky Kore, vďaka ktorému mala vidieť jasnejšie. Viedol ju spoľahlivo, pomohol jej aj vlčej kráľovnej nájsť cestu cez močiar, hoci Ysolda už oľutovala, že sa na to podujala.

Dovtedy bez sestry nikdy nestrávila viac než pár hodín, a ani jej nenapadlo, že by od seba mohli byť tak ďaleko. Čo by si Hari pomyslela, keby ju videla teraz, ako sa blíži k pobrežiu Norvegeru na chrbte vlka, so sluhom z Jazerného kraja v člene za sebou a s dcérou vlčej kráľovnej pred sebou?

Asi by z toho bola rovnako nadšená ako sama Ysolda.

Ovinula si ruky okolo hrude, zuby jej drkotali a zamrzelo ju, že červený plášť dala Samimu.

„Je ti zima?“ spýtala sa Eira.

„N-n-nie.“

Priam videla, ako dievčina prevrátila oči, keď povedala: „Vezmi si môj. Aj tak si mi ho oslintala, keď si spala. Už sme skoro tam.“

Ysolda rozopla plášť a vytiahla si teplú vlnu až pod bradu a snažila sa veľmi nedýchať zápach oblečenia, v ktorom Eira na úteku celé týždne putovala aj spala.

Už rozoznávala pobrežie: rozoklanú líniu hôr, ktoré akoby vyrastali priamo z mora. *Najvyššie miesto*. Vo vrec-ku nahmatala halúzku, čo Eira našla v hniezde Pustovníčky. V tme by ogamové znaky neprečítala, ale prechádzala po nich prstami. Naozaj ich vyrezala prastará dievčinka? Ak áno, znamenalo to, že pozná ogam – jazyk stromov a Spršškolesa, Ysoldinho domova.

Prudko vydýchla, jej dych v chladnom vzduchu vytvoril biely obláčik. Leto už nadobro vystriedala jeseň. Podľa polohy hviezd odhadla, že sviatok Mabon už prešiel, pravdepodobne keď sa hnala cez Kaltský les s vlčou kráľovnou. Sviatok Mabon mala najradšej, poslednú oslavu hojnosti, keď svet žiaril farbami, ľudia strihali bylinky na sušenie, oberali jablká a uskladňovali ich v sudoch na zimu. V Sprškolese obetovali Prajelši čerstvý jablčný mušt, liali jej ho k hrčovitým koreňom, zapalovali vatry na čistine pod jej mocnými konármi a tancovali, keď plamene osvetľovali listy a dodávali im oranžovú farbu – rovnakú, akou ich v priebehu nasledujúcich týždňov pomaľuje jeseň.

No stane sa to aj tento rok? V jej milovanom lese sa veľa vecí zmenilo ešte predtým, než prišli Jazdci a ukradli Hari. Jablk bolo pomenej a chutili trpkو. V ich zálive kotvilo menej obchodníkov s čerstvými rybami, Ysolda ich obľúbeného obchodníka Finna nevidela celé mesiace. V jednom kuse pršalo – to sa nezmenilo –, ale dážď sprevádzali mrazy aj v období, keď už bežne bývalo teplejšie, medzi sviatkami Beltain a Litha. Jednotlivé zmeny neboli výrazné, ale dokopy vytvorili čudný, neprirodzený výsledok.

Podivné javy, tak ich nazvala vlčia kráľovná. Zemetrasenie, čo prehltlo dom, kde Hari s Ysoldou bývali, červená búrka, pred ktorou sa museli skryť na ceste do hradu. Zlovoľné stromy v Kaltskom lese. A ďalšie zvláštnosti: nedostatok vtákov aj zveri, okrem rýb v Zrkadlovom jazere a čajok, ktoré obliehali hrad zo stroskotaných lodí.

Podivné javy. Varovania. Pred čím však mali varovať?

Ysolda si pamätala len útržky z toho, čo im porozprával Strýčko, ktorého kráľovná uväznila spolu s Hari, ale niečo jej utkvelo v pamäti:

Vo väčšine kráľovstiev kolujú príbehy o siločiarach, ktoré križujú svet, a jazyku, čo nimi znie. Prirodzene, ten jazyk netvorí slová, niektorí ľudia ho nazývajú piesňou či melódiou. Siločiaary umožnili vznik mnohých výnimočných javov. Jedným z nich je Pustovníčka, druhým Morský monument, tretím Drakarské štíty a potom Pekelná brána. Preniká nimi mocná duša zeme. Umožňuje

svetu rozprávať, spievať, zúnieť jediným tónom naprieč nespočetnými milami a v prípade potreby znovu nastoliť rovnováhu.

Hudba zeme. Uverila by tomu? Ysolda bola zvyknutá na svoj viac-menej spoľahlivý Spršskoles, ale počas posledných pár dní zistila, že o zvyšku sveta vlastne vie len máličko.

„Pozri na to,“ ozvala sa Eira s úžasom, aký v jej hlase ešte nezaznel. Ysolda vyzrela spoza nej. Hory boli obrovské a podmanivé, také vysoké, že pôsobili takmer neskutočne, ale najčudnejšia bola pláž, ku ktorej sa blížili. „Čierny piesok.“

Vnárali sa do temnoty dlhého a rozoklaného zálivu. Ravi už neplával, ale brodil sa, lebo morské dno im stúpalo v ústrety. Zakňučal, keď na unavených labách znovu spočinul celou váhou. Eira mu vrtko zoskočila z chrbta a brodila sa spolu s ním, povzbudivo sa mu prihovárala, keď ťahal kanoe na breh. Konečne vyšli zo studeného mora, vlk sa zvalil na pláž a Ysolda mu skĺzla z chrbta, ani si necítila kolená, ktorými dopadla na čierny piesok. Nalepil sa jej na ruky aj mokré nohy, drsnejší než piesok z pobrežia Spršskolesa a čierny ako obsidián.

„Prečo je taký?“ spýtal sa Sami roztraseným hlasom. Zaleskli sa mu biela oči, keď vykukol spod požičaného plášťa. „Je spálený?“

„Spálený piesok sa premení na sklo,“ poučila ho Eira.

„Ale sú tu draky,“ zašomral Sami.

Eira odfrkla. „Netrep! Sú tu hory, čo chrlia oheň, a poverčiví hlupáci si o nich myslia, že sa tam skrývajú draky. V skutočnosti odtiaľ len vyviera roztavené vnútro zeme.“

Podľa Ysoldy aj to znelo dostatočne desivo. „Tak prečo je čierny?“

„Lebo aj skaly sú tu čierne, vidíte?“ Eira ukázala na vrchy zahalené tieňom, ktoré sa týčili neskutočne vysoko nad nimi. „More ich rozdrví na piesok.“

„Voda nemôže rozdrviť kameň,“ namietol Sami.

„Jasné, že môže,“ poučila ho Eira. „Ak má dosť času.“

Ysolda ďakovala za tmú, nechcela, aby Eira videla, ako sa tvári: vydesene a zároveň obdivne. Žasla nad tým, čo všetko dcéra vlčej kráľovnej vie.

„Podľa mňa tu aj tak môžu byť draky,“ zašomral Sami a nemotorne vyliezol z člna, plieskal sa po strpnutých nohách, aby sa mu znovu rozprúdila krv.

„Dúfaj, že nie,“ zaškerila sa Eira zlomyseľne. „Vraj najradšej žerú krpatých poskokov.“

„Prestaň,“ okríkla ju Ysolda. Nechcela Eire dovoliť, aby Samiho šikanovala. Teraz už neboli princezná a sluha, ale stroskotanci na úteku pred tou istou ženou: vlčou kráľovnou Seren.

Eira si ju nevšimala a zaškúlila na Samiho. „Nie si náhodou nadaný? Nevieš nám privolať oheň alebo čosi také?“

„Viem ovplyvniť počasie,“ zašomral.

„Ešte lepšie!“ Eira si pomädľila ruky. „Môžeš nás trochu zohriať a skryť do mraku.“

Sami voľačo zamrmlal, hľadiac do zeme.

„Čože?“ netrpezlivo naliehala Eira.

„Studené počasie,“ zopakoval Sami hlasnejšie. „Viem privolať len chlad.“

Eira odfrkla. „Nanič dar!“

„Eira!“ okríkla ju Ysolda prísne a zvrtila sa k nej. „Keď si taká múdra, povedz, čo máme teraz robiť.“

„Teraz zapálime oheň, keďže náš nadaný chalan nám pomôže asi ako premočený plášť.“

„To by stačilo!“

Eira odfrkla. „Ravi sa musí vysušiť a oddýchnuť si.“ Hodila sa na piesok vedľa dychčiaceho vlka.

„Takže by sme mali nazbierať drevo,“ usúdila Ysolda, prevrátila oči a sťažka sa postavila na nohy.

„Hej,“ prisvedčila Eira, zakryla si oči predlaktím a zívla, druhou rukou ľahostajne mávla. „To by sme mali.“

DRUHÁ KAPITOLA

ŠPIEVAJÚCI PIESOK

Nara poletovala okolo, občas sa stratila z dohľadu, keď Ysolda opatrne kráčala po čudnom, neznámom piesku a pátrala v pamäti, čo vie o Norvegeri. Prirodzene, už o tej krajine počula, stretla obchodníkov, ktorí v zálive pri Spřškolese predávali sušené ryby a tinktúry z borovicovej živice. Fámy a historky však nepovažovala za skutočné vedomosti. Na mape v trónnej sieni vlčej kráľovnej si Ysolda všimla, že Norveger sa nachádza severovýchodne od Spřškolesa. Vedela, že je tam chladno a žijú tam urputní Nordi. *Tri veci*, pomyslela si. *To nie je veľa. To nestačí.*

„Máme šťastie, že nás tu Nordi neprivítali,“ ozval sa spoza nej Sami a Ysolda sa mykla. Vliekol sa za ňou a šúchal nohami v tmavom piesku. „Vraj sú bezcitní. Doslova. Namiesto srdca majú v hrudi kameň.“

„Určite nie doslova,“ namietla Ysolda a zohla sa po bledý chumáč naplavených konárikov. Brezové drevo dobre horí aj vlhké. „Ale cudzincov vraj nevítajú s otvorenou náručou.“

To bol slabý výraz. Nordi boli preslávení bojovníci a často sa ruvali s kaltskou armádou *théna* Boreala na súši aj na mori. Ani jedným sa nepodarilo získať územie protivníkov, ale Ysolda si uvedomovala, že na pláži, kde práve stojí, sa asi prelialo množstvo krvi.

Zachvela sa a pevnejšie si pritiahla plášť k telu, vlhké naplavené drevo jej vysávalo teplo z kože. Čierna pláž jej škripala pod nohami, zrníčka boli väčšie a ostrejšie než jemný piesok v zálive pri Sprškolese. Pozbierala ďalších pár brezových konárikov, pravdepodobne pochádzali z toho istého stromu a priniesol ich ten istý morský prúd. Keď ich zhromaždila za plnú náruč, došuchtala sa späť k Eire, ktorá ležala s hlavou opretou o Raviho mohutný bok a spoločne nahlas chrápali.

Ysolda s hrkotom zhodila drevo na zem a Eira potvorila jedno oko.

„Máš kresadlo?“

Ysolda vytiahla z vrecka svoje kresadlo. Všetky jej veci – cenné poklady, jediné pamiatky na domov – boli navlhnuté rovnako ako drevo, ale Ysolda kremeň utrela do Eirinho pláštá a prikrčila sa, aby prichystala oheň. V piesku urobila priehlbínu s vyvýšenými okrajmi a uložila brezové

konáriky do tvaru kužela. Z Eirinho plášte vytrhla pár nitiek a použila ich namiesto práchna.

Sami sa vrátil s chabou zbierkou konárikov, niektoré boli natoľko nasiaknuté morskou vodou, že z nich ešte kvapkala. Ysolda by najradšej prevrátila oči, ale ovládla sa – Sami predsa nemôže za to, že nevie poriadne rozložiť oheň. Ocitol sa tam rovnako nedobrovoľne ako ona. Akurát Eira sa očividne dobre bavila, opierala sa o vlka a sledovala Ysoldu, keď škrtla kremeňom – raz, dvakrát, dlaňami chránila iskričku, ktorá padla do vlnených vláken, rozduchavala plamienok, a keď sa poriadne rozhorel, strčila ho pod nachystané konáre.

Potichu sedeli okolo, konáre konečne vzbĺkli a ožiarili im tváre: Samiho ostrážitý pohľad, Eirin vytrvalý úškrn. Oheň Ysoldu čoskoro zohrial natoľko, že sa jej prestali triasť ruky. Nara zosadla vedľa nej a obtierala si zobák o pierka, robievala to vždy, keď sa nažrala. Ulovila rybu z mora alebo hraboša z piesčitých vrškov, nad ktorými sa týčili skalné bralá. Ravi spokojne odfrkol, jazyk mu visel z papule ako psovi, a Sami hľadel do plameňov.

Eira však zízala na ňu. Ysolda jej neodbytný pohľad cítila ako štuchanie do pleca. Keď to už nevedela vydržať, zdvihla zrak a zagánila na Eiru.

„Čo je?“

„Nič,“ povedala Eira, ale na perách jej pohrával chladný úsmev, natoľko pritom pripomínala matku, že Ysolda

zovrela ruky do pästí. „Mala by si sa vyspať. Ravi bude o chvíľu oddýchnutý.“

„A potom?“

„Potom...“ Eira lenivo kývla do hlbšej temnoty. Ysolda počkala, kým si na ňu jej oči oslepené ohňom privyknú, a rozoznala ústie rieky, ktorá sa pomaly vlievala do mora a čerila hladinu. „Budeme sledovať riekú.“

„Rieku?“ Znovu si vybavila mapu z trónnej siene. „Kradmú riekú?“

„Rieku Kradmu,“ opravila ju Eira, ale tvárila sa ohromene. „Ako si to vedela?“

Ysolda si zahryzla do jazyka. Nech si Eira myslí, že aj ona kadečo vie a má svoje tajomstvá. „Pôjdeme proti prúdu?“

„Až k prameňu.“ Eirine tmavé oči sa ligotali vo svetle ohňa. „Hore v Drakarských štítoch.“

„Najvyššie miesto.“

„Presne tak.“

„Som hladný,“ zafňukal Sami a lepšie sa zabalil do plášťa, ktorý kedysi patril Jazdcovi. „Nejedol som celé dni.“

Ruku mal ešte vždy meravú a Ysoldu to zamrzelo, lebo zranenie utržil, keď Seren spolu s ňou utekala z boja.

„Boreal ťa nekrmil?“

Skleslo zavrtel hlavou.

„Tak poď.“ Ysolda sa načiahla, chytila ho za zdravú ruku a pomohla mu vstať. „More vyplavilo riasy, možno nájdeme aj mušle.“

Sami vystrúhal grimasu, ale nasledoval ju. Nara jej znovu sadla na plece. Kráčali po rozľahlej pláži, svetlo a teplo ohňa sa za nimi rýchlo strácalo, a hľadali vhodné riasy. Najprv našli len hnijúci morský šalát, ale potom objavili aj jedlé druhy červených rias ostrej či slanej chuti a pojedali ich cestou, nevšimli si, že im pod zubami škrípe piesok.

Pri hľadaní zašli za skalný výbežok a do tváre sa im oprel vietor. Ysolda sa prikrčila, Sami zdvihol ruku, aby si chránil oči pred pieskom, ktorý mu vietor vrhal do očí sťa ihličky. Pritisli sa bližšie k sebe, požičané plášte ťahali po zemi. Vietor zrazu prehlušil príšerný škrek.

„Dolu!“ skríkla Ysolda mimovoľne a strhla Samiho ku skale. Nara vzlietla do vzduchu a okamžite ju odvíal vietor. Ysolda si prezerala bralo nad nimi a hľadala útočníkov, v temnom mori vyzerala člny.

„Je to drak?“ zastenal Sami s panikou v hlase. Ten zvuk ich obklopoval, nekonečný a neznesiteľný, nepre-rušovaný, nemilosrdný výkrik...

... potom vietor na chvíľku poľavil a zvuk takisto, znel jemnejšie, hlbšie a melodickéjšie. Takmer príjemne, takmer pripomínal pieseň.

„Je to morská víla?“ tipoval pre zmenu Sami. Ysolda by sa aj zasmiala, že vymenúva rôzne mýtické bytosti, keby jej to v tom okamihu nepripadalo pravdepodobné. Prižmúrenými očami sa zahľadela na oceán, zvuk však prichádzal zblízka a zalieval ich vo vlnách zároveň s vetrom.

Nara sa viezla vo vzdušnom prúde nízko pri zemi, vychutnávala si vietor v pierkach. Ysolda sa zahľadela na záliv, na čierne zrnká piesku tancujúce vo vetre. Ligotali sa vo svetle hviezd, prehánali sa po pláži sťa obrovské, ladné krídla z jemného prachu, dvíhali sa a klesali v rytme hudby.

„Robí to piesok,“ hlesla Ysolda užasnuto. „Spieva.“

Vnímalala však aj čosi iné. Akési chvenie hlboko vnútri, podobné pocítila pri pohľade do priepasti vytvorenej zemetrasením, ktorá pohltila jej domov. Čosi ju volalo, nabádalo ju, aby opustila pevnú, bezpečnú zem a urobila krok dopredu.

Sami to očividne pocítil tiež, lebo vyšiel spod skalného výbežku a postavil sa doprostred spievajúceho piesku. Roztiahol prsty a zaklonil hlavu, prvý raz, odkedy sa zoznámili, pôsobil pokojne. Aj ona sa chystala počúvnuť to volanie, dovoliť mu, aby ju ťahalo za ním, ale hrdlo jej zo-vrel iný pocit. Predtucha nebezpečenstva.

Vzápätí sa ozvalo zapískanie, vzduchom presvišťal kremeň na operenom kúsku dreva, Samiho pod pazuchu zasiahol šíp.

„Nie!“

Ysolda ho stiahla naspäť k sebe. Fňukal, ale nemala čas zaoberať sa zranením. Šíp priletel zhora, pod skalným previsom teda boli v bezpečí, ale na ako dlho?

Nad nimi preletel ďalší šíp, tento mieril na Naru, ale vyhla sa mu práve včas a ubzikla vyššie do tmy. Ysolda horúčkovo premýšľala, hneď si spomenula na Eiru, ktorá

sedela pri ohni, viditeľná a zraniteľná. Nemala si ju prečo obľúbiť, ale nepriala si jej smrť.

„Sem sa,“ zasyčala. Zakrádali sa naspäť po vlastných stopách, keď zašli do závetria za skalným výbežkom, piesočná pieseň stíchla. Ysolda škúlila dopredu, hľadala siluety Eiry a Raviho na pozadí ohňa. Temnota však bola jednoliata.

Ysolda sa pritisla ku skale. Žeby ich už bol ktosi zahubil a zahasil oheň? Alebo vyrazili do hôr a Ysoldu a Samiho ponechali napospas nebezpečenstvám čiernej pláže?

Útočník sa možno práve presúval na miesto, odkiaľ na nich mohol lepšie zamieriť, a oni stáli chrbtom ku skale a nemali sa kam skryť.

Na hlavu sa im zosypalo trocha prachu a kamenia. Ysolda začula zalapanie po dychu, potom zavrčanie. Sami sa tak triasol, až sa z toho Ysolde rozdrkotali zuby. Útočníka si vedela dobre predstaviť – Nord priam vystrihnutý z príbehov, s mŕtvolne bledou pokožkou, dlhými blond vlasmi zapletenými do vrkočov a s lukom v ruke, vycerenými zubami zabrúsenými do špicov –, nakláňal sa nad nimi a chystal sa vystreliť.

„Bú.“

Ysolda už mala nervy napäté na prasknutie a vydese-ne zvrieskla, hoci tá slabika zaznela len šeptom. Otvorila oči a zbadala Eiru, ako nad nimi visí dolu hlavou a cerí žiarivo biele neobrušené zuby.

„Dostala som vás,“ zaškerila sa.